

endnu havde Grund til at haabe, at de Forskelligheder, som vare Tingene imellem, maatte kunne udjævnes ved gensidig Imødekommen. Jeg sluttede mig til disse Udtalelser og erklærede i det andet Ting, at jeg var rede til at søge at udjævne de Forskelligheder, som endnu stode imellem de to Tings Opfattelse. Skønt det altsaa maa erkendes, at man i denne Sag ikke er naaet overordentlig langt med Hensyn til Udsigten til Opnaaelsen af et endeligt Resultat, maa det dog indrømmes, at nogle Skridt er man naaet frem i denne Retning, idet der er enkelte og ikke ganske uvæsentlige Punkter, hvor de to Tings Opfattelse falder sammen. Jeg tænker her paa, at begge Tingene i Modsætning til Regeringsforslaget have opgivet Kreditforeningernes Hjælp, at dernæst begge Tingene i Modsætning til Regeringens og Landbokommissionens Forslag have taget de jordløse Huse med, og endelig at begge Ting ere gaaede ind paa, at Laanene maa ydes i Henhold til Laaneværdien, hvorved forstaaes, at ikke blot Bygninger, men ogsaa Besætning og Inventar medtages, naar Størrelsen af Statslaanet skal bestemmes. Der er en Del andre mindre væsentlige Punkter, med Hensyn til hvilke de Herrer ved at gennemgranske Forslaget lidt nøje ville se, at Landstinget har rettet sig efter Folketingets Affattelse. Jeg har her kun fremdraget de væsentligste Punkter, og jeg skal gøre opmærksom paa, at jeg netop med Hensyn til disse Punkter ingeni lunde har været uden Betænkelighed ved at gaa ind paa Forslaget, som det nu foreligger. Jeg sigter herved særlig til mine Betænkeligheder ved at opgive Kreditforeningernes Mellekomst og ved at medtage de jordløse Huse. Jeg skal dog med Hensyn til disse Betænkeligheder endnu bemærke, at jeg i Ønsket om, at der maa komme et Resultat ud af Forhandlingerne om dette Forslag, er rede til at acceptere denne fælles Affattelse fra begge Ting, ligesom jeg vil lade mig det være magtpaaliggende — hvis det da ikke ligefrem skulde stride mod min bestemte Overbevisning — at acceptere det, som de to Ting i denne Sag maatte kunne blive enige om.

Efter at jeg saaledes har fremhævet de Punkter, hvor de to Ting ere blevne enige, skal jeg tillade mig at fremhæve de Punkter, hvor de to Ting endnu staa med en forskellig Opfattelse. Jeg skal ikke dvæle nærmere ved den mindre Ændring, som er foretagen i Landstinget, at Kommissionen skulde vælges for 6 i Stedet for for 3 Aar. Jeg antager ikke, at det vil volde nogen

Vanskelighed. Derimod skal jeg bemærke, at Landstinget i § 3 har strøget under Litra d. Bestemmelsen om, at den i Henhold til Fattigloven af 9de April 1891 eftergivne Fattigunderstøttelse ikke skal være til Hinder for, at vedkommende kan komme i Betragtning ved Begunstigelsen ifølge dette Lovforslag. Folketingets Affattelse stemte i dette Punkt overens med Regeringens Forslag, som bestemte, at for at komme i Betragtning maatte vedkommende ikke have nydt ikke tilbagebetalt eller ikke eftergivet Fattighjælp efter Fattiglovens § 35, 1ste Stykke. Dette gaar som bekendt ud paa, at enhver er berettiget til at fordre nydt Fattighjælp eftergivet, naar han da ikke er dømt for en i den offentlige Mening vanærende Handling, og naar det skønnes, at vedkommende ikke ser sig i Stand til at tilbagebetale den nydt Fattighjælp. Det er altsaa den Bestemmelse, at ogsaa naar Fattighjælpen er eftergivet, skal vedkommende kunne komme i Betragtning; som Landstinget har strøget. I og for sig er der noget berettiget i den Tanke, at naar en Mand har nydt Fattighjælp og ikke har tilbagebetalt den, men kun faaet den eftergivet, bør han ikke i dette Forhold, hvor man særlig tager Sigte paa sparsommelige og dygtige Arbejdere, komme i Betragtning. Imidlertid tillægger jeg ikke Landstingets Ændring virkelig reel Betydning. Jeg gaar nemlig ud fra, at sidste Del af 1ste Stykke af § 35, som bestemmer, at vedkommende ikke faar Fattighjælpen eftergivet, naar han maa skønnes at være i Stand til at tilbagebetale den, vil sætte en tilstrækkelig Bremse for, at Folk, der have Penge og have nydt urefunderet Fattighjælp, skulle komme i Betragtning over for denne Lov, idet ingen vil faa Fattighjælpen eftergivet, naar det kan oplyses, at han har tilstrækkelige Midler til at købe et Hus eller en Jordlod. En anden Ændring, der er foretagen af Landstinget i § 3 under Litra f., er, at vedkommende Ansøger skal for at kunne komme i Betragtning have en Attest fra Sogneraadet i sin Opholdskommune. Det er en ret naturlig Fordring, at en Mand, der ønsker at nyde en Begunstigelse fra Statskassens Side, maa kunne skaffe Attest fra sit Sogneraad for, at han er en flink og paalidelig Mand. Jeg nærer ikke Tvivl om, at i Virkeligheden vilde Sogneraadet i Almindelighed blive spurgt, selv om denne Ændring ikke var bleven indsat, idet Amtskommissionen efter § 7 kan indhente alle yderligere supplerende Oplysninger, og det naturligste Forum derfor vil